

Predica de la Krefeld Duminică, 02 iulie 2006, 10.00

Ewald Frank

[...] Este atât de minunat că putem cânta din inimă. Chiar dacă probabil că textul nu-l cunoaștem cu toții... Noi suntem adunați aici de pe plan internațional, iar cântările sunt uneori diferite. Dar noi îi mulțumim Domnului că-I putem cânta spre slava Lui, că putem exprima ceea ce simțim cu adevărat. Și noi facem lucrul acesta până când vom cânta cântarea cea nouă acolo Sus la Domnul, cum este vestit deja în Apocalipsa.

Astăzi vă spunem bun venit tuturor, celor de aproape și de departe, din întreaga Europă, din Africa, din America de Sud. Fratele și sora Miskis sunt și ei aici, și aș dori să le urez bun venit într-un mod deosebit. Fratele nostru Miskis este un scump bărbat al lui Dumnezeu. Toți cei ce aud Cuvântul lui Dumnezeu pentru prima oară și-l cred, aceștia sunt cele dintâi roade. Lor nu le mai trebuie timp să se gândească... nu. Ei cred. Și în clipa în care ei cred, vine descoperirea și apoi ei merg din slavă în slavă și din claritate în claritate. Dragă frate Miskis și scumpă soră, Dumnezeu v-a binecuvântat într-un mod vizibil. V-a binecuvântat fiii – toată casa voastră este binecuvântată. Și Dumnezeu i-a binecuvântat pe toți aceia care sunt astăzi aici. Și nu doresc să uit să spun azi că toți – din Cehia, Polonia, Slovacia, Austria, Italia, Elveția, Franța, Belgia, Olanda, din România... mai târziu îl vom ruga pe fratele Florin să ne aducă un cuvânt scurt, un cuvânt de salut. Noi suntem uniți cu toți frații și surorile noastre. În România sunt cei mai mulți credincioși – sunt câteva mii. În week-end-ul trecut circa șase mii de oameni au ascultat. Când mergem în România, sunt cu adevărat mii de oameni în adunări... Sunt circa 70 de comunități din întreaga țară. Dumnezeu a dăruit mult har, chiar de la început. Acolo nimic nu s-a pus sub semnul întrebării, ci s-a crezut, și apoi Dumnezeu a dăruit descoperire și a ajutat.

Dorim ca toți să se simtă bine, ca acasă, în mijlocul nostru. Un frate din Johanesburg a sunat și a spus: „Frate Frank, noi am ascultat ieri, și am trăit predica, iar azi ne vom alătura vouă din nou.” Este așa de minunat, și din ce în ce mai mulți ascultă transmisiunea în direct. Chiar și dacă sunt acasă, ei ascultă împreună cu familiile lor. Este minunat. Iar fratele Schimdt a spus deja că în scurt timp se va transmite și în rusește. Nădăjduim să ajungem într-o zi să transmitem în 12 limbi. 12 este un număr biblic. Atunci noi vom putea să slujim oamenilor în toate limbile importante ale lumii, și să le aducem Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate cântăm acum o cântare, apoi îl rugăm pe fratele Florin să vină să ne aducă un cuvânt de salut, apoi vom trece la cercetarea Cuvântului. Cine propune o cântare? Cum? „Vino de sus...” Să cântăm „Vino de sus...” [...se cântă, apoi vorbește fratele Florin, și citește din Ioel 2 de la v. 23].

Da, chiar aceasta este făgăduința. Se poate citi în Iacov 5.7 – acolo se vorbește de trei ori despre venirea Domnului, despre ploaia timpurie și târzie, și ni se spune să așteptăm cu răbdare până ce primim ploaia. Ploaia timpurie vine la vremea semănatului, iar cea târzie vine chiar înaintea secerișului, pentru ca bobul să se coacă deplin și soarele să strălucească peste el, ca să fie de o calitate foarte bună. Noi credem că Domnul a murit ca bob de grâu - așa este scris – și recolta va fi îmbelșugată. Iar grâul va fi strâns în grânarul ceresc, cum a spus-o Ioan în Mat. 3. Iar pleava, desigur, se va arde.

Al doilea gând, din prorocul Ioel, spune că în vremea așezării din nou nu vom duce lipsă de nimic, ci vom avea o măsură deplină. La aceasta am o întrebare, și răspunsul în legătură cu aceasta: în cei două mii de ani, a mai fost vreodată o asemenea plinătate a Cuvântului lui Dumnezeu, a descoperirii Cuvântului? În ultimii două mii de ani, a mai fost vreodată masa Domnului atât de bogată? Desigur că nu. Nici nu era posibil. Pentru că lăcusta a tot mâncat până ce totul a rămas gol... Apoi Domnul Își împlinește făgăduința, și așează totul din nou. Pomul Bisericii înflorește și rodește iar recolta va fi îmbelșugată.

Apoi trebuie să spunem următoarele: vă rog să nu comparați ceea ce se învață aici cu ceea ce se învață în alte biserici, ci comparați numai cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este pur și simplu necesar ca totul să fie comparat doar cu Scriptura.

De exemplu: de curând mi-a căzut în mână un tractat publicat aproape de granița olandeză și tema acestuia era că Isus poate reveni numai după necazul cel mare, și că toți cei ce învață că El revine acum, înaintea necazului celui mare, sunt rătăciți. Da... Rătăcit este acest bărbat. Și el se află în rătăcire, pentru că folosește un singur verset, care n-are nimic de-a face cu revenirea lui Hristos ca Mire pentru Mireasă. El făcea referire la Luca 21.25: *„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.”* Da. Aceasta este o cu totul altă venire decât venirea Mirelui ca să-Și ia Mireasa acasă. Cine dorește s-o știe și mai bine, trebuie să citească Mat. 24 de la v. 29 ca să știe care este contextul de care aparține această venire despre care vorbește Luca. De aceea, frați și surori, noi punem aici accentul pe învățătura biblică, și spunem că nu se poate construi o învățătură pe un singur verset... vă dau un exemplu: în Luca 21 se spune numai că *„Vor fi semne în soare, în lună și în stele...”* În Matei 24 ni se spune, de la v. 29: *„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului...”* Da, vă rog comparați cel puțin cuvântul din Luca... aici este scris *„soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei”* – iar cine dorește s-o știe și mai bine, trebuie să citească Isaia 13.10, și cine dorește s-o știe și mai precis, trebuie să citească Apoc. 6.12: *„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele.”* Nu are sens să se ia un singur verset și să se zidească o învățătură pe el, și să nu se ia și

versetele paralele din alte evanghelii. De aceea, în locul acesta Cuvântul lui Dumnezeu este învățat în tot adevărul. Noi nu avem învățături personale pe care trebuie să apărăm. Nu-i așa, frate Graaf? Noi n-avem nici o învățătură personală pe care am vrea s-o dăm mai departe, ci numai învățătura Sfintei Scripturi. Și acesta este darul lui Dumnezeu din vremea noastră.

Un alt exemplu: fratele Branham a spus că sunt trei venituri ale Domnului: prima, ca să răscumpere Biserica; a doua, ca să ia Biserica acasă; și a treia, după ospățul de nuntă, împreună cu Biserica, ca să înceapă împărăția de o mie de ani. Și apoi s-a inventat învățătura că în total există numai aceste trei venituri. Dar aceste trei venituri despre care vorbește fratele Branham se referă numai la Răscumpărător și la Biserica răscumpărată, nu și la timpul când El va veni ca să stea pe scaunul de domnie al slavei Sale – Mat. 25.31 – aceasta este o cu totul altă venire. Amintesc aceste lucruri doar că să arăt cât este de important ca mai întâi noi să fim învățați de Dumnezeu. De fapt nu doresc să spun aceasta aici, în acest context, dar chiar este nevoie ca nimeni să nu se numească de la sine, ci să fie pus de Dumnezeu. Cine mai respectă azi 1 Cor. 12.28 „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică” ? – așa este scris. „*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători...*” ș.a.m.d. Dumnezeu a rânduit! Și dacă Dumnezeu a rânduit un învățător, atunci învățătura pe care o va da el, va fi învățătura lui Dumnezeu. Dacă este un apostol, el va predica și va face exact ceea ce au făcut apostolii. Dacă este un proroc, atunci va fi în concordanță cu cuvântul prorociei. Și aici avem un necaz: cele mai multe adunări iau Evrei 1.1 „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.*” Și atunci ei termină cu toate, și spun că apostolii au fost, prorocii au fost, Hristos a venit, deci totul s-a terminat. Dar atunci trebuie să citești în Noul Testament și să vezi că Dumnezeu a avut proroci în Vechiul Testament ca să vestească planul mântuirii și pe Răscumpărător, apoi desigur, împlinirea a avut loc în Răscumpărătorul... Dar apoi, Domnul nostru spune în cap. 23.2 din

Matei: „*Cărturarii și Fariseii șed pe scaunul lui Moise.*” Iată marea deosebire: poți sta pe scaunul lui Moise, pe scaunul lui Hristos, pe scaunul lui Branham... Dar întrebarea este: ai fost pus de Dumnezeu ca să împlinești o sarcină în Împărăția lui Dumnezeu? Și de aceea Domnul nostru a spus aici în Mat. 23.34: „*De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omori și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prigoni din cetate în cetate.*” Domnul i-a însărcinat pe ai Săi să meargă din cetate în cetate. „Dacă nu vă vor primi într-o cetate, mergeți în alta. Scuturați praful...” Apoi, Pavel trebuie să spună în Fapte, mai ales în cap. 24, că credincioșii erau numiți „o ciumă” – ei nu se potriveau nicăieri. Aici, în Fapte 24.1, este adus un avocat care să vorbească împotriva lui Pavel: „*După cinci zile, a venit marele preot Anania cu unii din bătrâni și cu un vorbitor (sau: avocat), numit Tertul. Au adus înaintea dregătorului plângere împotriva lui Pavel.*” Pavel era acuzatul – cărturarii au adus cu ei avocatul. Iar acum au început... Și în v. 5 Tertul spune: „*Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă: pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pământul, este mai marele partidei Nazarinienilor...*” Da, un limbaj de tribunal... Ce se întâmpla? Orbii continuau să-i călăuzească pe orbi. Ei nu au recunoscut lucrarea lui Dumnezeu din vremea lor, n-au recunoscut prorocia biblică. Iar Pavel și aceia care credeau Cuvântul aceluia ceas, și care aveau parte de ceea ce făcea Dumnezeu, erau numiți „ciumă” și „răzvrățiți”.

Frați și surori, oare cât timp va mai fi liniște în jurul nostru? Nu va trebui să mergem și noi pe aceeași cale? Nu se va închide cândva și ușa...? Nu vrem să intrăm acum în aceste amănunte. Haideți să citim din Fapte 24.13 – cuvântarea de apărare: „*Așa că n-ar putea dovedi lucrurile de care mă părâsc acum.*” Apoi urmează partea frumoasă: „*Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Proroci.*” Este o mărturie minunată: „Vă mărturisesc, ție, Felix, cărturarilor și avocatului, în fața Domnului Dumnezeu, că eu cred tot ce a vorbit Dumnezeu prin proroci.” Care

ar fi fost răspunsul tău de apărare? Acesta ar trebui să fie răspunsul meu și al tău de apărare.

Frați și surori, scumpi prieteni, nouă ne-a fost dăruit cu adevărat mandatul divin ca la sfârșitul vremii harului să predicăm echilibrat tot planul lui Dumnezeu și să-l prezentăm poporului lui Dumnezeu, pentru a întinde masa Domnului ca toți să poată mânca din mana ascunsă pe care a pregătit-o Domnul pentru noi, prin harul Său. Aceasta este diferența față de cei 500 de ani de la Reformă încoace. Deja de atunci s-a mers din cunoștință în cunoștință. Și știm cu toții că trezirea din vremea Reformei n-a fost la fel de profundă precum trezirea din vremea lui Wesley. Și știm cu toții că trezirea penticostală a fost mai profundă, și mai profundă. Ce n-a fost pe vremea aceea, era Apocalipsa, ultima carte. Noi știm cu toții că M. Luther n-a vrut să traducă deloc Apocalipsa. La început el a refuzat s-o traducă. El n-a înțeles nimic din ceea ce era scris acolo. Iar azi, noi n-am putea fără aceasta. Acum este o altă vreme. Timpul a înaintat, venirea Domnului este mai aproape, și de aceea tot ce este scris în această carte trebuie vestit.

Apoi îl avem pe Pavel, care în Fapte 20.27 a spus: *„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”* Apoi îl avem pe fratele Branham, și asta o spunem foarte deschis: în vremea noastră a existat un om trimis de Dumnezeu. Numele lui a fost William Branham. Noi nu vom tăgădui acest lucru, pentru că am fost rânduiți să avem parte de ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru vremea aceasta, și de ceea ce face El acum. Oamenii pot să spună „Aceasta este o sectă”, „El este o ciumă” – să spună ce vor. Pentru noi încă mai este scris: *„Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește.”* Dumnezeu are încă ultimul cuvânt în Biserica Sa. Și dacă El a făgăduit că va trimite un proroc ca Ilie... Cine era Ilie? El a chemat poporul lui Dumnezeu la o decizie. El a stat pe Carmel în fața poporului. El n-a scutit pe nimeni – pe nici unul dintre acei preoți ai lui Baal și ai Astarteei. El a spus: „Astăzi se va hotărî care este adevăratul Dumnezeu.” Și focul a căzut, hotărârea s-a luat, și inima poporului lui Dumnezeu s-a întors iarăși la Domnul. Așa trebuie să

fie: „el va întoarce inimile copiilor...” – nu capetele, nu gândurile, nu inteligența - „el va întoarce inimile copiilor la părinți.” Așa cum a spus fratele nostru, astfel încât ultima predică să fie la fel cum a fost și prima, în concordanță deplină cu Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi de asemenea, noi trebuie să predicăm în așa fel încât cei care ascultă acum Cuvântul lui Dumnezeu să aibă posibilitatea să facă parte dintre biruitori. Aceasta este deosebirea între prima și a doua înviere, dintre cei chemați și cei aleși. Unii sunt aleși dinaintea întemeierii lumii. Cui nu-i vine să creadă, să citească din Efeseni 1.3. Frați și surori, este atât de important să nu întârziem să credem, ci să avem în noi teamă de Dumnezeu. Și numai dacă citim și ascultăm cu respect Cuvântul lui Dumnezeu, numai atunci Dumnezeu ne poate vorbi prin Cuvântul Său. Există oameni cărora Dumnezeu nu le poate vorbi deloc, pentru că ei își au propriile gânduri atunci când citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dar așa nu merge. Dumnezeu ne-a descoperit gândurile Sale în Cuvântul Său. Și de aceea, în Efeseni 1 de la v. 3 este scris: *„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.”* Acum mi-ar fi plăcut să aud un AMIN. Mulțumesc. Un Amin puternic – o acceptare interioară. Așa cum Fiul lui Dumnezeu a fost rânduit înaintea întemeierii lumii ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare pe crucea Golgotei, pentru că Dumnezeu a știut, înainte de a crea lumea, că omul va cădea și va avea nevoie de răscumpărare. Dumnezeu n-a plănuit între timp ce să facă, ci a plănuit înaintea întemeierii lumii. Și, frați și surori, dacă puteți crede acest lucru astăzi, atunci vă pot spune bazat pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu că ați fost aleși de Dumnezeu înaintea întemeierii lumii. Noi am fost chemați și rânduiți de Dumnezeu să

fim schimbați în chipul Fiului lui Dumnezeu. Ioan scrie „*Îl vom vedea așa cum este*”. Și vom fi schimbați în chipul Său.

O întrebare: unde, în ce oraș, în ce țară, în ce biserică aș putea să predic în felul acesta? Și acum vedem de ce a trebuit Dumnezeu să cheme afară. Iar aceasta este din nou, Apoc. 3, ultima epocă a Bisericii. Domnul stă în fața ușii. Înăuntru se cântă, se predică, se face totul – iar El stă afară și bate la ușă. Și spune: „*Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.*” Dar desigur că glasul Lui nu se poate auzi înăuntru. Acolo oamenii își au glasul lor, învățătura lor. Domnul nu mai poate să spună nimic acolo înăuntru. Și atunci noi trebuie să chemăm afară, ca să fim independenți... Vă rog să-mi iertați cuvântul acesta, dar Dumnezeu este deasupra tuturor, este independent de toate religiile. Dumnezeu nu ne-a adus o religie, ci ne-a dăruit viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, vestirea noastră trebuie să cuprindă totul: mântuirea sufletului, iertarea păcatelor, împăcarea cu Dumnezeu, împăcarea unuia cu celălalt. Și așa recunoaștem dacă am trăit-o personal, dacă împăcarea a devenit o realitate în noi, dacă iertarea a devenit o realitate, dacă harul a devenit o realitate. Toți pot cita versete, le pot repeta, le pot recita. Important este ca ceea ce făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său să devină realitate. Și așa cum am citit aici, El „*ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.*” El deja ne-a binecuvântat – așa este scris aici, iar noi spunem AMIN. Și acest AMIN îl legăm cu rugămintea: „Doamne, îngăduie să se descopere ceea ce ai spus Tu în Cuvântul Tău.” Și El o va descoperi. Se va întâmpla înaintea revenirii lui Isus Hristos. Și chiar dacă va fi pentru o perioadă scurtă, dar Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Și el nu vine niciodată prea târziu. Cineva mi-a lăsat în birou o poezie germană. Acolo se spune de fiecare dată la sfârșit, că Dumnezeu nu greșește niciodată. Și mai spune că EL nu vine niciodată prea târziu. El vede totul, știe totul din viața voastră. Poate că azi sunt aici unii cărora li se potrivește... haideți că citesc: „Dacă inima mea ajunge în disperare din cauza unor

întrebări fără răspuns, va nădăjdi totdeauna în dragostea lui Dumnezeu...” Am putea citi mai departe...

Citim acum câteva versete și le primim în noi spunând DA cu o acceptare interioară. Apoc. 21.7: „*Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.*” „*Cel ce va birui...*” Făgăduința a fost dată biruitorilor. Și Domnul nostru spune: „*Eu am biruit lumea.*” Iar Ioan scrie: „*...ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.*” Apoi în Apoc. 12 mulțimii răpite i se spune, cu privire la Dușman: „*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*” Să citim de la v. 7: „*Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei...*” Vă rog să aveți în minte ce este scris în versetele anterioare, și anume că pruncul de parte bărbătească, ce va fi născut din Biserică (femeia, după cum este simbolizat în scripturi), a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie. V. 8: „*...dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei...(aceia pe care îi pâra el)... l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*” Noi putem face parte dintre aceștia. Frați și surori, să nu privim la necazuri și la încercări. Israel are de mers pe calea cea mai aspră care poate exista pentru o națiune. Și eu vă întreb: a existat vreun proroc care a avut de suferit așa de mult precum Domnul nostru? S-a făcut cu vreun om ceea ce s-a făcut cu Domnul nostru? El a fost cel mai disprețuit, era ocolit de către cei bine văzuți, a fost batjocorit, dezbrăcat și atârnat pe cruce între cer și pământ. Batjocorit... Dar s-a întâmplat pentru noi... ceea ce pentru unii nu a însemnat nimic, pentru noi înseamnă totul. Dar nu vă descurajați și nu deznădăjduiți. Noi

trebuie să trecem prin multe neazuri, ca să fim purificați, și să rezistăm încercărilor prin harul Său.

Dacă citim aici „*Ei l-au biruit, prin sângele Mielului*”, am spus ieri seară: nu a fost numai botezul Răscumpărătorului nostru, la care se cerea ascultarea, ci a fost ascultare până la moarte. Să fim sinceri: ascultarea noastră începe numai în clipa în care am fost răstigniți împreună cu Hristos. Orice altceva este o încercare pe care o putem face cu toții. Noi putem să tot încercăm... Dar noi trebuie să putem spune ca Pavel „*Am fost răstignit împreună cu Hristos.*” „*Am fost în El, ca El să poată fi acum în mine.*” După cum în chip firesc toți au fost în Adam și s-au născut la vremea lor, tot așa noi, văzut din punct de vedere al seminței, am fost cu toții în Fiul lui Dumnezeu, sămânța originală făgăduită din grădina Edenului (- sămânța lui Dumnezeu va veni prin femeie ca să zdrobească capul șarpelui). Și ca s-o spunem ca în Isaia 53: „*Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.*” De 213 de ori, în Biblie, cuvântul „sămânță” înseamnă „urmași”. Urmașii sunt sămânța. Sămânța lui Avraam sunt urmașii lui Avraam, sămânța lui David sunt urmașii lui David. Dacă doriți să citim... există versete minunate. Citesc numai din Ps. 22, ca să știți ce făgăduință a fost dată pentru sămânță. Aici este scris despre poporul care se va naște. S-a spus aici, în Vechiul Testament, pentru viitor. Pentru că Psalmul 22 este psalmul care-L descrie pe Domnul nostru pe crucea Golgotei. Este scris în Ps. 22 (depinde de traducere) de la v. 30 și 31. Cele mai multe traduceri spun: „*O sămânță de oameni Îi va sluji; și se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei. Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui poporului care se va naște.*” Eu m-am uitat în traducerea Elberfelder, și acolo vorbește despre un popor care se va naște.

Frați și surori, avem o evanghelie minunată, și noi știm că în Vechiul Testament s-a spus tot ce este împlinit în Noul Testament. Dar punctul principal este următorul: numai cine este cu adevărat sămânța lui Dumnezeu are acces la sămânța care este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că așa este scris: „*Sămânța este Cuvântul lui*

Dumnezeu.” Acest lucru nu este scris doar o dată, ci în repetate rânduri. Ochii mi-au căzut acum pe Luca 8.11: *„Iată ce înțeles are pilda aceasta: „Sămânța, este Cuvântul lui Dumnezeu.”*

Să ne întoarcem acum la sămânța care a răsărit, la aceia care s-au născut ca urmași. Moartea Domnului și Răscumpărătorului nostru s-a meritat. El a adus la slavă mulți fii, și ei se nasc la vremea lor. Vă citesc din Evrei, pentru ca toți cei care nu sunt încă familiarizați cu Cuvântul Scripturii să știe că așa este scris: Evrei 2.9-10: *„Dar pe Acela, care a fost făcut „pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.”* Și cel mai extraordinar lucru este scris în v. 11: *„Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul.”* (sau: „au același Tată”). Aleluia. Laudă, cinste și slavă Dumnezeului nostru. „Au același Tată.” Și de aceea ne putem ruga „Tatăl nostru care ești în ceruri.” El este Tatăl tuturor celor ce au devenit copii. Și, frați și surori, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și în curând se va arăta ce vom fi. Noi nu ascultăm în zadar Cuvântul lui Dumnezeu, ci îl ascultăm cu scopul de a avea parte de ceea ce face Dumnezeu acum. Și dacă fratelui Branham în 11 iunie 1933 pe la ora 14, în prezența a circa patru mii de oameni i s-a spus din lumina supranaturală: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, tot așa ești trimis și tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos” atunci noi credem că Dumnezeu și-a luat mesagerii, și de asemenea și pe ultimul, dar mesajul ne-a rămas – Cuvântul făgăduit pentru acest timp, descoperit. Nu numai că ne-a rămas, dar eu pot adăuga că în ultimii 40 de ani a devenit atât de viu și de descoperit pentru noi cum n-a fost posibil pe vremea fratelui Branham. Eu sunt sincer. Fratele Branham mi-a spus în iunie 1958 în Dallas Texas, USA: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj.” Ce a știut fratele Frank în iunie 1958 despre mesaj, despre a doua venire a lui

Hristos, despre făgăduința că Dumnezeu va trimite un proroc...? Și ca s-o spun sincer aici, noi făceam parte din cei 13 de milioane de refugiați. Și noi nu ne-am mai văzut casele. Fratele Frank a emigrat, și-a rupt pașaportul în bucăți și l-a aruncat în Atlantic ca să nu se mai întoarcă niciodată. Și apoi vine fratele Branham și spune „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj.” Nu vreau să intru în amănunte, dar acesta a fost unul dintre cele mai mari sacrificii pe care a trebuit să le fac în viață, pentru ca mesajul să se poată răspândi în lumea întregă.

Să ne întoarcem repede la versetele noastre dinainte... și nădăjduiesc că toți cei care încă n-au fost botezați și care doresc să fie botezați, să se folosească de ocazia de azi, și să se lase botezați, toți cei care doresc să se întoarcă la Dumnezeu să se întoarcă, toți cei ce doresc să fie vindecați să primească vindecarea prin credință. Totul este pregătit pentru noi. Vă rog, credeți. Chiar dacă din punctul de vedere al învățaturii noi ar trebui să vestim un Cuvânt pentru „avansați” - ca să folosesc acest cuvânt, noi totuși vom plânge cu cei ce plâng, vom simți împreună cu cei bolnavi, ne vom apleca genunchii împreună cu voi, împărtășindu-vă necazurile voastre, supărările, și împreună le vom aduce înaintea Domnului.

Pavel a mai scris în Evrei – noi credem că Pavel a scris Evrei – în cap. 5.11-12: *„Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tâlcuit; fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere. În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățatori, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.”* Apoi în cap. 6.1: *„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos...”* – pentru că acestea erau cunoscute, oamenii au auzit, au primit, au crezut, și au procedat în consecință – *„...și să mergem spre cele desăvârșite...”* Voi puteți să citiți mai departe.

Să ne întoarcem la cuvântul *biruință*. Pe scurt, pentru că timpul a trecut. De șapte ori în Apocalipsa 2 și 3, la sfârșitul fiecărui mesaj adresat Bisericii, făgăduința este dată biruitorilor. Și aici este desigur punctul care trebuie subliniat: mesajul se adresează întregii

Biserici, tuturor celor ce fac parte din Biserică. Făgăduința însă este doar pentru biruitori, și anume pentru aceia din Biserică care au luat seama la ceea ce spune Duhul Bisericilor, care n-au amestecat, care n-au comparat cu denomi-națiunile, ci s-au adâncit în Cuvânt, și care n-au mai permis ca vreo răstălmăcire să fie valabilă, ci numai Cuvântul original al lui Dumnezeu.

Ajungem iarăși punctul pe care trebuie să-l amintesc pretutindeni în lume, pentru că pretutindeni avem același subiect: revenirea lui Isus Hristos și împlinirea prorociilor biblice în vremea noastră, chemarea afară a celor ce fac parte dintre întâii născuți, chemarea afară a celor ce ascultă ce spune Duhul Bisericilor acum. Și pe mine nu mă interesează ce au spus „părinții” bisericii sau ce au hotărât conciliile. Ce am eu de-a face cu aceste lucruri? Ce-are a face Mireasa lui Isus Hristos cu lucrurile introduse în decursul istoriei bisericii și care au fost stabilite ca dogme. Învățătura, modelul, este în Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci este în Scriptură. Toate răstălmăcirile vor trece. Și cu cât mai repede vor trece, cu atât mai bine. Poporul lui Dumnezeu să fie îndepărtat de minciunile spuse de oameni și să fie legat de ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Aici, este descrisă mai întâi epoca Bisericii, și după ce a fost descrisă și prezentată oamenilor, aceștia au posibilitatea să creadă sau să continue ca și mai înainte. În Apoc. 2.6 este scris: „*Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.*” Mai întâi Dumnezeu descrie necazul, înșelătoria din Biserică, ceea ce nu este în concordanță cu El și Cuvântul Său - apostoli care s-au dovedit a fi mincinoși, și care de fapt nu erau deloc apostoli, ci duceau oamenii în rătăcire, alunecând în învățătura nicolaiților. Apoi Cuvântul se adresează celor ce au recunoscut că Dumnezeu vorbește acum în mod direct și este nevoie de o despărțire. Unii îi credeau pe acești apostoli mincinoși, învățătura nicolaiților, iar ceilalți s-au îndepărtat de aceasta și astfel au avut posibilitatea să biruiască, să rămână în Cuvânt. Și acesta este de fiecare dată punctul culminant în toate mesajele adresate Bisericii. Poate ar trebui să mai spunem și că nu ajunge să citim sau

să auzim cele „șapte epoci ale bisericii” așa cum le-a predicat fratele Branham, ci din lucrurile pe care le citim și le auzim noi trebuie să auzim glasul lui Dumnezeu care ne vorbește. Trebuie să fie o vorbire directă a lui Dumnezeu către noi, prin Cuvântul Său. Și numai atunci se poate împlini ceea ce este scris aici în Apoc. 2.7 *„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.”*

Trebuie să încheiem. Timpul a trecut.

Frați și surori, din nou vreau să spun clar, și lumea întregă s-o audă: mesajul pe care ni l-a încredințat nouă Dumnezeu conține toate făgăduințele lui Dumnezeu pentru Biserica din timpul aceasta. Fie că este vorba despre partea de învățătură, despre Dumnezeire, despre botez, totul - întregul mesaj, este o aducere înapoi, o întoarcere la original, iar noi ne încadrăm în modelul dumnezeiesc. Nu are sens să întrebăm „Crezi tu mesajul?” Cu aceasta trebuie legat „Crezi tu Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris?” Pentru că acesta este mesajul pe care l-am primit noi de la El – așa scrie Ioan – și noi vi l-am vestit vouă.

Se știe cum sunt răstălmăcite multe versete biblice. Tot așa este și cu afirmațiile fratelui Branham. Cum am spus mai înainte: la fel și cu Biserica, cu cele trei veniri ale Domnului: este nevoie de descoperire divină și de călăuzirea Duhului Sfânt. Pentru că numai Duhul lui Dumnezeu călăuzește cu adevărat în tot adevărul. Deci... și acest verset totuși vi-l voi citi, din Romani 8 – ca să știți că vom birui prin Acela care ne întărește, că putem face parte dintre biruitori. Descrierea generală care ni se aplică nouă tuturor o găsim în Romani 8 de la v. 28. Și înainte ca Pavel să enumere aici tot ce ni se va întâmpla, el scrie chiar la început. Și noi cunoaștem Romani 8.28: *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe*

acea pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” O, Dumnezeu din cer, ce mesaj minunat, ce evanghelie... La Dumnezeu totul s-a întâmplat deja. Noi deja suntem desăvârșiți în prezența lui Dumnezeu. *„Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit!”* – ș.a.m.d. Apoi v. 35: *„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?”* Cine? Poate că cineva vrea s-o facă... Este imposibil, însă. Dar dragostea lui Dumnezeu ne va ține; și dragostea este legătura desăvârșirii, care nu poate fi ruptă niciodată. Încă odată v. 35: *„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.” Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.”* *„...prin Acela care ne-a iubit.”* *„Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor...”* O, cum ne-am putea întoarce acum la 1 Ioan 5 unde se vorbește de asemenea despre biruință: *„...oricine este născut din Dumnezeu, biruiește...”* Așa este scris. V-o citesc. Încredeti-vă în Domnul. Voi faceți parte dintre biruitori. Primiți-o prin credință. Credeți-o, și apoi vă aparține. 1 Ioan 5.1 apoi v. 4-5: *„Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu...”* Despre această temă voi mai scrie: și în evreiește și în grecește există un singur cuvânt pentru „zămislit” și „născut”. Un singur cuvânt, în ambele limbi. De aceea traducătorilor le este greu: unde să traducă „zămislit” și unde să traducă „născut”? Numai contextul o poate lămurii. Acum, v. 5: *„Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?”* Acum înapoi la v. 4: *„pentru că oricine este născut (sau: zămislit) din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.”* Aceasta este biruința mea și a voastră: credința pe care ne-a dat-o Dumnezeu, credința care ne-a fost dăruită ca descoperire. *„...ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.”* Și credința noastră

este darul lui Dumnezeu. Domnul nostru spune: „*Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.*”

Și cum am spus ieri seară, noi Îl urmăm pe Domnul nostru pe calea ascultării, nu doar până la botez, ci Îl urmăm până pe muntele schimbării la Față, ca să auzim acolo...pentru că numai acolo a dat Domnul nostru făgăduința „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.*” Cine nu vine cu Domnul nostru până pe muntele schimbării la Față, cine nu experimentează slava supranaturală a lui Dumnezeu, cine nu ascultă ce s-a spus acolo, n-o poate crede. Și o aud numai cei care au fost rânduiți de Dumnezeu înaintea întemeierii lumii. Cine au fost cei trei socotiți vrednici să meargă cu Domnul pe muntele schimbării la Față? Repet: numai dacă mergem cu Domnul până la capăt pe calea ascultării și a credinței, până pe muntele schimbării la Față, doar acolo putem să-L vedem cum L-a văzut Ioan pe insula Patmos, în starea Lui gloriificată... Așa cum L-au văzut cei trei pe muntele schimbării la Față, tot așa L-a văzut Ioan în Apoc. 1 umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, și numai cine-L vede în felul acesta Îl va auzi vorbind și primește ceea ce spune Duhul Bisericilor. Și prin aceasta dovedește că face parte dintre biruitori, ca să privească apoi fața Domnului Dumnezeului nostru.

El să ne binecuvânteze din Sion, să dăruiască descoperire, să dăruiască credință, ascultare, să ne dăruiască tuturor putere de biruință. Dar o spun iarăși: pe cât de sigur ne-a fost dăruită prin har descoperirea lui Isus Hristos, la fel de sigur ne-a fost dăruită credința prin descoperire, și noi putem crede cum spune Scriptura, fără nici un fel de fanatism. Suntem doar mulțumitori că ne-a fost dăruit mult, și că ne așteaptă o mare moștenire. Domnul să ne binecuvânteze și să fie cu noi, în Numele lui Isus. Amin.

Ne ridicăm și cântăm din nou cântarea „Așa cum sunt...”

[...]

Ne aplecăm capetele și rămânem în rugăciune liniștită. Cu această ocazie aș dori să și îndemn ca toți părinții să-și supravegheze copiii, ca să nu existe nici un fel de deranj. Noi știm că suntem în prezența lui Dumnezeu, că ascultăm Cuvântul lui

Dumnezeu. Să lăsăm deoparte discuțiile nefolositoare și ne gândim la cuvintele pe care le-am auzit, ca să nu se întoarcă goale.

În timp ce avem capetele aplecate, dați-mi voie să întreb dacă este cineva aici pentru care ne putem ruga, care dorește să-și dedice viața Domnului. Este cineva? Dumnezeu să binecuvânteze. Pretutindeni sunt mâini ridicate. Sunt ceva dorințe speciale pentru rugăciune, în mijlocul nostru? Orice ar putea fi, noi am citit în Romani 8: pot veni diferite lucruri peste noi: prigoană, pâra, încercări de tot felul. Vă rog țineți în inimă: *„toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”* Gândiți-vă la încununarea de la sfârșit. *„Noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.”* A Lui este biruința, a Lui este puterea, a Lui este slava. Și tot ce este al Lui este și al nostru. Pe noi Dumnezeu ne-a *„binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.”*

Acum, cine dorește să fie botezat? Ridicați mâna. Avem pe cineva care dorește să fie botezat? 1, 2, 3, 4. Da, momentan văd patru persoane. După ce se încheie adunarea va avea loc botezul. După ce încheie fratele Russ, îi vom chema în față pe cei ce doresc să fie botezați. Acum ne vom ruga pentru toți cei ce sunt bolnavi, pentru cei care au nevoie de iertare, și pentru cei care doresc să fie vindecați.

Cine dorește ca totul să-i fie descoperit de Dumnezeu? Ca mintea să nu se mai forțeze, ci pur și simplu să avem legătura cu Dumnezeu în asemenea fel încât descoperirea să curgă peste noi prin harul Său, și la fiecare cuvânt pe care-l auzim să nu se mai furișeze vreo tâlcuire personală, ci o vestire limpede ca cristalul să producă o Mireasă curată, o Mireasă-Cuvânt, care are natura Mirelui și care este pregătită pentru ziua slăvită a venirii Mirelui. Să ne rugăm:

Tată ceresc, noi am auzit Cuvântul Tău, și am fost așezați pe terenul descoperirii. Tu ne-ai dus în sfânta sfintelor, și noi, în locul acesta și pretutindeni în lume, suntem adunați în Numele Tău, ca să ascultăm cuvintele Tale, să le credem, și să ne fie descoperite. Doamne iubit, slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău și a

Duhului Tău. Și Îți mulțumim pentru cercetarea Ta îndurătoare. Doamne iubit, du-ne sus pe munte ca să avem părtășie cu Tine. O, Dumnezeu, du-ne pe muntele schimbării la Față, ca să auzim făgăduințele așa cum trebuie, și să le credem. Doamne iubit, Tu ne-ai vorbit, Tu ni Te-ai descoperit. Îți mulțumim că ai mântuit pe cei pierduți, că ai vindecat pe cei bolnavi, și că ai eliberat pe cei robiți. Binecuvântat și lăudat fii Tu Doamne, Dumnezeul nostru, căci numai Tu ești vrednic să primești lauda, cinstea și slava, acum și în veci.

Doamne iubit, Dumnezeule veșnic credincios, Îți mulțumesc că m-ai socotit vrednic să aduc Cuvântul Tău Bisericii Tale. Îți mulțumesc, Mire ceresc, Isus Hristos, că Tu adresezi Miresei Cuvântul, în mijlocul nostru. Îți mulțumesc pentru chemarea afară, pentru descoperire. Îți mulțumesc. Binecuvântează-i pe toți, din toate popoarele, limbile și neamurile. Aleluia. Aleluia.

Să-I mulțumim împreună Domnului, cu glas tare. Tată ceresc... Frate Russ, vino și mulțumește Domnului. [...]